

Hvis forældrene vidste, hvor stor indflydelse de har på trivlsen eller mistrivlsen i deres børns klasse uden overhovedet at befinde sig i klasselokalet, ville mange blive overrasket. «

Jens Andersen, specialkonsulent og psykolog

«Dette er altid i spil. Det kan vi lige så godt sige højt,» mener Jens Andersen.

Tryghed for alle

Han mener, at trivselsindsatsen i en klasse billedligt talt må handle om at sikre, at det skal være tryggere at være dem, som sidder yderst på bænken.

»Når man falder ned fra bænkens (eller klassens) yderpladser, så er det altid, fordi der sidder nogle i midten og skubber. Der er altid flere involveret, når nogle børn er urolige eller giver problemer i en klasse. Børn sidder

sjældent og larmer og ter sig, med mindre der er andre børn, der støtter op på den ene eller anden måde.«

Men er det rimeligt at give andre børn i klassen skylden for, at nogle få børn skaber voldsom uro i klassen?

»Det handler ikke om, at vi skal give alle de andre børn skylden for, at Jens eller Peter af den ene eller anden grund larmer og ter sig tosset, men det handler om, at vi skal være opmærksomme på, at de andre børns adfærd også har en betydning. Det er ikke ligegyldigt, hvad de gør. Det

samme gælder forældrene til klassens børn. De har en meget stor betydning for trivlsen i klassen, og det er langt fra ligegyldigt, hvad de gør og siger. Hvis forældrene siger til deres børn, at de ikke må lege med ham eller med hende, så deltager de i konflikterne,» siger Jens Andersen og fortsætter:

»Et barns identitet og selv-værd bygges op på baggrund af de historier, der fortælles om det. Både de gode og de negative. Hvis man først er massivt negativt fremstillet og omtalt, så er man havnet i en ulykkelig udviklingsfæl-

de. Ingen inviterer en hjem, og man har ingen at være sammen med. Så søger man andre fællesskaber, og det er måske ikke altid de bedste fællesskaber at havne i.«

Jens Andersen peger på, at børn er sociale mennesker, hvis de voksne omkring dem er det.

»Og omvendt bliver børn asociale, når de har været tilstrækkelig længe sammen med voksne, som er det.«

En usynlig i klassen

Samme pointe har Bente Sloth, som er pædagogisk konsulent i Varde Kommu-

Den aften en dreng blev reddet

■ Forældre skal tænke sig godt om, inden de fælder en dom over andres børn.

TEA KROGH SØRENSEN

tea.krogh@jp.dk

Der er forældremøde i 1.A. Flere emner er blevet debatteret, og læreren forlader klasselokalet for en stund for at ordne noget praktisk. I mellemtiden tager en mor ordet og fortæller, at hun synes, der er nogle problemer med en bestemt dreng i klassen – Søren – hvis forældre ikke er til stede ved mødet. Han er bøvlet og problematisk, synes hun. Andre forældre stemmer i. En mor beretter, at Søren en dag havde taget et sjippetov fra hendes barn, og en far havde oplevet, at drengen havde rykket én i håret for nogle dage siden. I lokalet breder der sig hurtigt en stemning imod drengen, han er et problem at have i klassen. Pludselig er der en far, som rejser sig op og siger, at »den dreng, som I er ved at tale ud af 1.A., det er min søns bedste ven».

Stemningen vender

Den ene sætning vender

stemningen i lokalet. En mor siger, at hun har haft Søren med hjemme, og at han er en sød dreng. En anden far fortæller, at han har haft ham med til fodbold uden problemer.

»Den ene bemærkning fra faren har formentlig reddet den dreng fra at blive stemplet som et problem af alle sine klassekammeraters forældre. Hvis ikke stemningen var vendt, havde den dreng formentlig skulle kæmpe mod sit ry resten af skoletiden og blive mødt af negative forventninger. I stedet lærte forældrene nu noget om at bakke op om alle børnene. Eksemplet viser, at voksne skal tænke os grundigt om, for vi bærer alle børnenes trivsel i vores hænder, og der er ikke noget, som er lettere end at skabe en negativ stemning om et barn og tale barnet ned eller ud af fællesskabet,« siger Bente Sloth, pædagogisk konsulent i Herning Kommune med speciale og master i læringsprocesser, og som hver uge holder foredrag om forældrenes rolle som den usynlige klassekammerat.

Forældre skal tænke sig godt om, inden de fordømmer andre børn og deres væremåde. Foto: Carsten Andreasen

ne, og som hyppigt holder foredrag om forældrene som den usynlige klassekammerat.

»Mange forældre ser ikke sig selv som en del af skolens system. De fokuserer med god grund meget på deres eget barns ve og vel – og det forstår man jo også godt – men mange forældre er ikke klar over, at deres eget barn kun kan have det godt og lære, hvis de andre børn i klassen også trives. Forældre er ofte heller ikke klar over, at det, de selv siger hjemme omkring stuebordet om skolen og klassen, bæres ind i

klassen via barnet,« siger Bente Sloth.

Under sine foredrag taler hun om, hvad man kan gøre for at undgå, at flere og flere børn ryger ud af klasserne og ender i specialklasser og i specialgrupper.

»Normalitetsbegrebet gøres mindre og mindre i disse år, og forskere peger på, at forældrene er hovedaktører i indsænkningen af normalitet. De er ofte så bange for deres eget barns læring og trivsel, at de ubevidst taler andre børn ud af klassen.«